

VVD Heemstede: zorgopleiding voor statushouders

Sjaak Smakman

Heemstede * De Heemstedse VVD vindt dat net als in buurgemeente Haarlem statushouders die een opleiding willen gaan volgen in de ouderenzorg daar ook alle kansen voor moeten krijgen. De gemeente moet daar financieel bijspringen, stelt VVD-raadslid Joan Brouwers in vragen aan het college. Het Nova-college biedt sinds een

poosje een speciale opleiding aan voor statushouders die aan de slag willen in de ouderenzorg. In een speciaal voortraject van twintig weken wordt bekeken of dat ook echt iets is voor de statushouder. De deelname is gratis, maar een voorwaarde is wel dat hij of zij al redelijk Nederlands spreekt.

De opleiding zelf duurt drie jaar en kost ongeveer 2.000 euro per jaar. De gemeente Haarlem vergoedt die

kosten voor statushouders, zo is Brouwers gebleken. De gemeente Heemstede doet dat volgens haar niet. Daar moeten statushouders een studielening afsluiten bij DUO. Brouwers wil weten of dat echt zo is en of er andere opleidingen die de gemeente wel vergoedt.

Daarnaast is het volgens haar zo dat per huishouden maar een iemand - degene die wordt gezien als het meest kansrijk - wordt gestimuleerd

om de zorgopleiding te gaan volgen. Ook daarbij fronsen Brouwers de wenkbrauwen. De gemeente kan beter per individu kijken of hij of zij de capaciteiten heeft om de opleiding te volgen, ook gezien het grote en steeds groter wordende tekort aan personeel in de zorg. Brouwers vraagt het college zo nodig en mogelijk geld vrij te maken om net als in Haarlem zorgopleidingen voor statushouders te gaan vergoeden.

Schrijver Hein van der Hoeven plaatst vertelling over roofkunst in Haarlem, stad van zijn jeugd

Observaties van 'n diplomaat



Jaap Timmers
j.timmers@hollandmediacombinatie.nl

Haarlem, Den Haag * „Als diplomaat deed ik observaties en die stelde ik op schrift. Net als wat journalisten doen.” Hein van der Hoeven (Haarlem, 1951) werkte voor Buitenlandse Zaken onder meer in Hanoi en Madrid. Na zijn werkzame leven legde de Hagenaar zich toe op het schrijverschap. We spreken hem over zijn eerste roman. Het debuut heet 'Jongen met rood vest' over een in de Tweede Wereldoorlog gestolen schilderij van Frans Hals. Het boek verschijnt deze dagen bij uitgeverij In de Knipscheer. Er vallen geen doden, het is ook geen aaneenschakeling van spektakel, maar het boek is wel een pageturner. Het is vernuftig opgebouwd, zodanig dat de schrijver ons hongerig houdt naar de afloop.

In het begin geeft Hein van der Hoeven weg dat het een verzonnen verhaal is. Sterker, het schilderij is geen werkelijke Frans Hals. Waarom koos hij niet voor een echte Hals? Zijn antwoord luidt: Had hij een echt schilderij gekozen, dan was hij binnen de kortste keren in de problemen gekomen met de aannemelijkheid van de vertelling. „Dan neem je hoogstwaarschijnlijk een schilderij dat niet gestolen is geweest. En dat evenmin in 1946 verworven is door een museum. Dat had vreemd uitpakt.” Het fictieve schilderij heet 'Jonge met rood vest'. Om welke reden? „Frans Hals heeft veel kinderen geschilderd, lachende kinderen met een heel natuurlijke uitstraling, vind ik. Hoofdpersoon Heleen Prager heeft geen kinderen, maar is er wel dol op. Zij staat in het begin sceptisch tegenover het opeisen van het schilderij van deze jongen, maar allengs krijgt zij er meer begrip voor.”

De roman bevat geen autobiografische elementen, behalve dan de plaats waar de schrijver geboren is. Haarlem komt er uitgebreid in



Boekomslag 'Jongen met rood vest'

ONTWERP ERIC J. COOLEN

voor, zo ook Haarlems Dagblad. Hij voelt een sterke band met de stad. „Ik ben geboren in de Linnaeuslaan. Daar heb ik vier jaar gewoond. Daarna zijn we verhuisd

naar de Meindert Hobbemastraat in Heemstede. Mijn grootouders woonden in de Zonnelaan. Daar gingen we vaak op bezoek. Die plekken ken ik goed. Al schrijvend

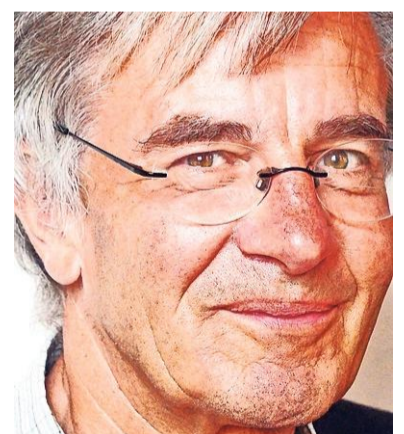


Het schilderij in kwestie

ONTWERP ERIC J. COOLEN

heb ik Haarlem-Noord ontdekt, een leuke wijk, die ik niet kende.” Zijn maatschappelijke betrokkenheid krijgt ook een plek in de roman. Dat wil zeggen: de frictie tussen materialisme en het spirituele in de samenleving. In dit opzicht is Heleen zijn alter ego. Van der Hoeven werkte in diplomatieke dienst. Hij was politiek medewerker op de ambassade in Madrid. In Hanoi was hij hoofd van de ambassade. Het grootste deel van zijn loopbaan werkte hij op het ministerie in Den Haag.

Jongen met rood vest, Hein van der Hoeven, In de Knipscheer, prijs 17,50 euro, 202 pp. ISBN 9789062659838



Auteur Hein van der Hoeven FOTO COLLECTIE VAN DER HOEVEN

Onderhoudende roman over geroofd Frans Halsschilderij

Jaap Timmers

Haarlem, Den Haag * Hein van der Hoeven krijgt het voor elkaar een fictief verhaal over roofkunst aannemelijk te vertellen. Het draait om een schilderij van Frans Hals dat tijdens de Tweede Wereldoorlog is verdwenen. Je zou denken: het waren de bezetters, het spoor leidt naar Bentveld.

Het boek speelt zich grotendeels af aan de oevers van het Spaarne. Op een goeie dag krijgt het Haarlems echtpaar Bob en Heleen Prager bezoek van een advocaat, Marc Bronstein. Hij vertelt hen over het schilderij 'Jongen met rood vest' van Frans Hals. Het doek hangt in het Rijksmuseum tussen andere meesterwerken. De advocaat suggereert dat dit kunstwerk kan zijn geroofd

van een oom en tante van Bob. De kwestie laat Bob en Heleen niet los. Moeten zij de schildering claimen? Heleen voelt er niets voor. Het hangt goed in het Rijks, waarom zou je het daar willen weghalen? Bob ziet het als zijn opdracht om goed te maken wat fout zit. Niet zozeer voor zichzelf maar ter nagedachtenis van zijn oom en tante. Maar de advocaat heeft nog geen

snipper bewijs.

Het boek laat zich lezen als een historische detective. De zoektocht voert langzaam naar de waarheid. Van der Hoeven, zelf geboren in Haarlem, verwerkt namen en straatnamen uit zijn jeugd. Hoofdpersoon Bob is gebaseerd op de beroemde graficus Sem Hartz. Ook tennissers Tom Okker en Billy-Jean King spelen een rol.

Knap hoe de schrijver verhaalt over de morele en juridische verwickelingen bij het terugclaimen van roofkunst en welke impact die op nabestaanden kunnen hebben. Ondertussen verhaalt hij even zo fraai over de kunstgeschiedenis. Het gekozen verhaalperspectief maakte het de schrijver helaas onmogelijk in de huid te kruipen van de dief en de bestolene.